

Vaig pensar que podria trobar feina en una gasolinera, posant gasolina i oli als cotxes de la gent. M'era igual quina classe de feina fos, però. Mentre ningú no em conegués i jo no conegués ningú, m'era igual. Vaig pensar que podria fer-me passar per un d'aquells sord-muts. D'aquesta manera no hauria de tenir cap coi de conversa inútil i estúpida amb ningú. Si algú volgués dir-me alguna cosa, m'ho hauria d'escriure en un paper i donar-me'l. Al cap del temps estarien avorrits a mort de fer això sempre, i després ja no hauria de tenir mai més cap conversa en tota la meva vida. Tothom es pensaria que jo era només un pobre malparit sord-mut i em deixarien en pau. Deixarien que els posés gasolina i oli al seu coi de cotxes, i fins i tot em pagarien un salari i tot per fer-ho, i jo em faria una cabana en algun lloc amb els calés que fes i viuria allà la resta de la meva vida. Me la faria just al cantó dels boscos, però no a *dins*, perquè voldria que sempre fos assolellada. Em faria el menjar jo mateix, i després, si volgués casar-me o alguna cosa per l'estil, coneixeria una noia preciosa que també fos sord-muda i ens casaríem. Vindria a viure a la cabana amb mi, i si em volgués dir alguna cosa, m'ho hauria d'escriure en un coi de paper, com tothom. I, si tinguéssim nens, els amagaríem en algun lloc. Comprariem molts llibres i els ensenyariem a llegir i a escriure nosaltres mateixos.

«El vigilant en el camp de sègol», de [J.D. Salinger](#)

(Trad. Ernest Riera i Josep M. Fonalleras)